

מלכת ירושלים

הצעה לסדרה

מיני סדרת מתח דרמה ופוליטיקה על רקע הבחירות לעירית ירושלים ב 2018 .
6-8 פרקים בני 45 דק' .

רקע

בירושלים המאוחדת , בירת ישראל ועיר הקודש , עיר הנצח של העם היהודי – חיים 300 אלף ערבים שהם כ 40% מכלל תושבי העיר – ואין להם אף נציג אחד בבנייני העיריה המפוארים שבכיכר ספרא . למרות שהם תושבי קבע ובעלי זכות הצבעה למועצת העיר ולראשות העיר – מעולם לא עשו שימוש בכוחם הפוליטי . ביום שיחליטו להצביע – תרעד הארץ .

20.11.2018 - האדמה רועדת

השמועות על הצבעה מאסיבית של הערבים ממזרח העיר התחילו להתרוצץ כבר בשעות אחר הצהרים המאוחרות של יום הבחירות לעיריה אבל כולם זכרו את הבחירות האחרונות לכנסת ואת זעקות השבר המדומות של ראש הממשלה מהימין על "הערבים הנוהרים לקלפי" ולא התרגשו . כולם היו בטוחים שמדובר בתרגיל בחירות של המועמד החילוני הנמרץ מדי .

המועמד החרדי ישב מדוכדך ובודד במשרדו בהה בגשם שירד בחוץ והעביר את יום הבחירות באמירת תהילים . שרשרת הטעויות והאסונות הטקטיים במהלך הקמפיין כיבתה אצלו כל שביב תקווה לניצחון והוציאה מפעיליו את רוח הקרב - כבר לפני חודש . גם החזאי היה פסימי - על העיר ניחתו מזה יומיים רצופים מטרות זועפים ומטחי ברד ובחלקים הגבוהים של ירושלים התעופפו כבר פתותי שלג והטמפרטורות צנחו . הרחובות במערב העיר ובשכונות היהודיות המרוחקות , מפסגת זאב ועד גילה , היו שוממים מפעילים . הכרזות שנרטבו בגשם התגוללו בשלוליות , וכלי הרכב הבודדים שחלפו על הכבישים היו

בעיקר רכבי חירום של העיריה, נייודות משטרה ורכבי חברת החשמל בדרכם לחבר עוד קו מתח גבוה שקרס .

הירושלמים נצמדו לתנורי החימום וספלי השוקו החם התחפרו תחת שמיכות הפוך והתעלמו מהסמסים המנדנדים ממטות המועמדים שקראו להם לצאת להצביע ומפעילי המפלגות שהתקשרו להציע להם הסעה לקלפי.

בחדשות של שמונה , שעתיים לפני סגירת הקלפיות עלה לשידור ראש הממשלה בכבודו ובעצמו והאיץ בתושבי ירושלים היהודים לצאת ולהצביע בבחירות המוניציפאליות – אירוע חסר תקדים . כנראה שאלמלא הפסקת החשמל שהקיפה את רוב שכונות ירושלים היה יכול להיות לדבריו אפקט כלשהו . אבל הטלוויזיות לא פעלו והסוללות ברוב המכשירים הסלולאריים התרוקנו כבר אחר הצהריים . זה היה קול קורא באפלה .

ברחבי הארץ ובעולם דווקא קלטו את שידורי הטלוויזיה ואתרי האינטרנט . תמונות הנשים בחיג'אב בתורים שהתארכו בגשם ליד בתי הספר בהם מוקמו הקלפיות במזרח העיר הזעיקו אל העיר להקות של עיתונאים , צוותי טלוויזיה ותגבורות משטרה ומשמר הגבול .

בעשר בלילה נסגרו רוב הקלפיות והתפרסמו מדגמי הטלוויזיה שבישרו כצפוי על ניצחון המועמד החילוני. אבל במזרח העיר ההצבעה נמשכה עד שהצביע אחרון הצובאים על הקלפי . בכמה מהשכונות הערביות נורו אל השמים המעוננים צרורות ארוכים של יריות שמחה והפחידו את ראשי ועדות הקלפי היהודים שחתמו את תיבות ההצבעה עם הפתקים ונסעו מהר אל ועדת הבחירות המרכזית בבנייני האומה , מתעלמים ממגשי הקפה והבקלאווה שהתחילו להציף את הרחובות .

בשתיים לפנות בוקר הגיעו תוצאות האמת והיכו את העולם כולו בתדהמה - הערבים ניצחו בבחירות לעירית ירושלים בירת הנצח של העם היהודי והכניסו 15 חברים למועצה בת 31 חברים .

נור מנצור , המועמד הערבי לראשות העיר ניצח ברוב ענק .

התדהמה הפכה להלם כשהסתבר לישראלים ולעולם שנור מנצור היא בכלל אשה .

על הסדרה

הסדרה "מלכת ירושלים" היא סדרת מתח דרמה ופוליטיקה המתארת את האירועים בבירת ישראל לפני ניצחון הערבים בבחירות לראשות העיר ומועצת העיר . היא מתמקדת בדמותה של עו"ד נור מנצור, משפטנית ופעילה חברתית ממזרח העיר המחליטה להתמודד על ראשות העיר – כנגד כל הסיכויים וכנגד כל האיומים ומסעות ההפחדה המופעלים עליה מכל עבר ע"י ערבים ויהודים .

"מלכת ירושלים" היא סדרה על ההווה של ירושלים ובה בעת - על העתיד הצפוי לישראל כולה. דרך הפריזמה של ירושלים היא בוחנת את האפשרות למדינה דו לאומית ומנסה להעריך אם מדובר בסיוט או בסיכוי. עוד קצת רקע –

הר הגעש עליו יושבת ירושלים

עבור רוב הישראלים, ירושלים המאוחדת בירת הנצח של העם היהודי היא ערך עליון מוחלט, מקודש, בלתי ניתן לחלוקה וכו' וכו' והם מוכנים להעניש קשות כל מנהיג שיעז לדבר על חלוקתה.

אבל בפועל, ירושלים היא עיר ענייה שננטשה מזמן על ידי הישראלים, הממשלה והתקשורת. התערובת הנפיצה של חרדים, ערבים, קיצוניים משיחיים והמון אבנים קדושות – מייצרת סבבי אלימות חדשות לבקרים, מחבלת בדימוי של העיר ומרחיקה ממנה את תושבי יתר חלקי הארץ.

"ירושלים של מעלה" הנצחית, החלומית, ההיסטורית - ממשיכה להתקיים לעד בלבבות. "ירושלים של מטה" המציאותית, היומיומית - לא מעניינת אף אחד.

ומתחת לירושלים זו של מטה, הרבה יותר למטה, נמצא הר הגעש שעליו יושבת העיר - הלא הם 300 אלף תושביה הפלשתינים - כמעט 40 אחוז מכלל תושבי ירושלים. אין להם אזרחות, אין להם דרכונים אין להם כבוד אין להם זהות ואין להם מגרש משחקים אחד לילדים בכל רחבי מזרח העיר. חומת ההפרדה סוגרת עליהם מאחור, מנתקת אותם מעמם ובני משפחותיהם ודוחפת אותם לזרועות הדת ומסגד אל אקצא. 85% מהילדים חיים מתחת לקו העוני. איכות החיים ירודה, החינוך גרוע וצפיפות הדיור קשה ממשוא – כל זה בזמן שבמערב העיר ובשכונות היהודיות הכל בסדר גמור.

שתי אפשרויות עומדות בפני ציבור החי בתנאים כאלה ונשלט על ידי ממשלה עוינת – האחת - למרוד, להתקומם, לסבול אבידות, נפגעים, מעצרים והגבלות נוספות. האפשרות השנייה היא לבטא בקלפי את כוחו האלקטוראלי ולכבוש את ירושלים באמצעות פתקי הצבעה ולא אבנים ובקבוקי תבערה. הסדרה תעסוק באפשרות השנייה.

ירושלים המאוחדת, עיר שחברה לה יחדיו?

30 כפרים סופחו לירושלים בשנת 67 אחרי מלחמת ששת הימים. בטעות. מלכתחילה התכוונו לספח רק את העיר העתיקה וכמה רחובות שהקיפו אותה – בסך הכל 4-5 קמ"ר ו 20 אלף איש. להלחים יחד את ירושלים ואל קודס ולנסות לשכנע את העולם שזה בסדר

כי בעיר המאוחדת יש ליהודים רוב עצום . אבל אז התכנסה ועדה ואחד מחבריה , אלוף פיקוד המרכז , רחבעם זאבי , טען בתוקף שחייבים להרחיב את גבול ירושלים עד לטווח תותחי הוביצר שהיו בידי הירדנים כלומר 15 ק"מ לכל צד ובס"ה תוספת של 120 קמ"ר . היו דיונים ולבסוף הוחלט לצמצם ל 76 קמ"ר בלבד (במקום 4) .

כך הדביקו לירושלים את כל עשרות הכפרים הפלשתינים שבסביבתה – מפאתי בית לחם שבדרום ועד גבול רמאללה בצפון . ישבו בהם בדואים , פליטים , חקלאים , חברונים – שבמחי החלטה פזיזה אחת זכו לתושבות קבע , זכות הצבעה לעיריה (אבל לא לכנסת) , זכויות רפואיות ותשלומי ביטוח לאומי . בשנת 67 הם מנו 70 אלף איש . היום הם כבר 300 אלף . ירושלמים אסלי .

כמה שיותר שטח – כמה שפחות ערבים

לממשלות ישראל מאד חשוב שיהיה רוב יהודי מאסיבי בירושלים כדי להוכיח לעולם את זכותנו לריבונות בעיר .

הבעיה היא שהעולם לא מתרשם .

אין כיום אפילו מדינה אחת בתבל שמכירה בירושלים כבירת ישראל ומחזיקה בה שגרירות . ובכל זאת עושות ממשלות ישראל מאמצים נואשים כדי לשמר את הפער הדמוגרפי בין יהודים לערבים . זה התחיל ב 80:20 לטובת היהודים , הלך והצטמצם ל70:30 . תכניות השלום השונות שדרשו מישראל ויתור על החלקים הערבים של העיר העצימו את התשוקה ליישב עוד ועוד יהודים בירושלים ולקבוע עובדות בשטח .

עשרות אלפי דירות נבנו עבור היהודים בשכונות החדשות – אף דירה לא נבנתה עבור הערבים . שכונות יהודיות חדשות צצו על כל הר וכל גבעה בירושלים . חגורת הכפרים הערבים שסבבה את העיר העתיקה הוקפה עכשיו בחגורה עבה של שכונות יהודיות - בניגוד לכל הגיון תיכנוני אורבני . מיליארדים מתקציב המדינה הושקעו בכבישים אל השכונות היהודיות הרחוקות מאד ממרכז ירושלים .

ובמקביל , נעשה הכל כדי למרר את חיי תושבי העיר הערבים ולדחוק אותם החוצה מירושלים וכך לשפר את המאזן הדמוגרפי . מאלפי תושבים ערבים נשללה תעודת התושב שלהם בתואנות שונות , מחסומים הקשו על התנועה , קנסות ועונשים הוטלו על כל הפרת בניה ומאידך הצטמצמה לאפס כמות היתרי הבנייה . הצפיפות במזרח העיר הולכת וגדלה ותושביה "מתרוצצים כמו ג'וקים בבקבוק " כמאמר המשורר רפאל איתן .

זה לא הועיל . עשרות אלפי יהודים היגרו מהעיר מערבה אל מישור החוף ומזרחה אל מעלה אדומים וההתנחלויות ופגעו שוב ושוב במאזן הדמוגרפי המיוחל . ירושלים שביכתה את עזיבת החילוניים בגלל השתלטות החרדים מצאה עצמה מתפללת עכשיו שהחרדים יעשו

עוד ועוד ילדים וינצחו את הרחם הערבית . כחמישים שנה אחר איחוד העיר והסיפוח של עשרות הכפרים מסביב הגיע היחס ל 60:40 . שום דבר לא עוזר .
"וכאשר יענו אותנו – כן ירבה וכן יפרוץ" ועכשיו – יש סכנה שהוא גם ילך להצביע .

אז למה הם לא מצביעים ?

התסריט חוזר על עצמו מדי חמש שנים בהגיע עת הבחירות המוניציפאליות - מועמדים יהודים מגיעים למזרח העיר ומנסים לקושש תמיכה תמורת טובות הנאה . הערבים מכבדים בקפה , מבטיחים הפעם להתייצב ולהצביע מחייכים ולוחצים ידיים ואז מאכזבים בכל פעם מחדש .
המופתי של ירושלים , הרשות הפלשתינית , אש"פ , חמאס וכל מי שיש לו פה - אוסרים על הערבים להצביע . למה ? כי הצבעה משמעה תמיכה בכיבוש והכרה בסיפוח ובריבונות הישראלית .
שוב ושוב צעות יוזמות של פעילים משכונות מזרח ירושלים שנמאס להם לחיות בלי יכולת להשפיע ורוצים להילחם על זכויותיהם בדרך דמוקרטית . יוזמות כאלה מתפוגגות כשכרוז האיומים הראשון מודבק על דלת הבית והשליחים מעזה ומרמאללה מגיעים לדיבור צפוף וקונקרטי לאוזן של המועמד .
הפתח והחמאס לא מעונינים שתושבי ירושלים יחיו כמו בני אדם . הם רוצים פצע . זעם , מרי נגד הכיבוש .
גם ממשלת ישראל ועיריית ירושלים לא רוצות שהם יחיו כמו בני אדם . עדיף שיעופו מהעיניים או שיסבלו בשקט . כוח פוליטי זה הדבר האחרון שהיינו רוצים שיהיה לאנשים האלה .
וכך , מתפרצת האלימות במחזוריות צפויה מראש , משבשת את החיים בירושלים , גובה חיי אדם ומעצימה את המשטמה . הערבים דוקרים , מפגינים , משליכים אבנים ובקבוקי תבערה , והשלטונות מגיבים בכוח ועוד כוח – עוד מחסומים , חומות , מעצרים וירי . המוני שוטרים , חיילים ומאבטחים ממלאים את הרחובות שהתרוקנו , יהודים וערבים חוששים להוציא את האף החוצה והעיר המאוחדת – הולכת ונפרדת ומתנתקת .

עלילת הפרק הראשון –

יש דברים שאין צורך להסביר יותר מדי . כמו למשל למה סדרה שהגיבור שלה הוא ערבי הנבחר לראשות העיר ירושלים בירת ישראל – היא חבית מלאה חומר נפץ דרמטי . על אחת כמה וכמה כאשר מדובר לא בראש עיר אלא בראשת עיר – **נור מנצור** , צעירה בת 37 מבית צפאפא .

אבל הסיפור שלנו לא מתחיל עם נור , אלא עם אחיה **שארף מנצור** , 46 , אדריכל מבית צפאפא שהכריז שירחץ בבחירות הבאות בשם תושבי מזרח ירושלים .

זה קרה באופן לא מתוכנן ולא צפוי באסיפה של רוכשי דירות בפרוייקט מגורים שיזם ליד ג'אבל מוכאבר . הרוכשים שהתאכזבו לשמוע משארף בפעם המי יודע כמה שהפרוייקט שוב נתקע בוועדת התיכנון של עיריית ירושלים – תקפו אותו במילים קשות האשימו אותו בהונאה ואיימו לתבוע אותו לדין . הטונים עלו וריח של אלימות עמד באוויר הדחוס המלא עשן סיגריות .

שארף שגם כך היה על הקצה - נרדף על ידי הבנקים והשוק האפור – הופתע מעוצמת התגובה . בהתחלה עוד הקשיב בראש מורד ולא ענה לחרפות והנאצות אבל אז התעצבן קם על רגליו ואמר להם –

תתבעו . אני לא פוחד מכם . אין לכם כוח . אם היה לכם כוח לא היו זורקים אותי מהעיריה כמו כלב עלוב . אם היה לכם כוח הייתם מצביעים לעיריה ומכניסים נציגים למועצה ואף אחד לא היה מזלזל בנו כמו עכשיו . אבל אין לכם כוח ואין לכם מוח . אנחנו ארבעים אחוז מהעיר הזאת ואין לנו נציג אחד בעיריה . למה ? כי מאיימים עליכם שלא תצביעו , כי המנהיגים שלנו מחזיקים אותנו בני ערובה . הם יושבים ברמאללה ונותנים לנו פקודות בירושלים . אז אני אומר לכם עכשיו – עד שלא נכבוש את העיריה לא יהיה היתר ולא יהיה פרוייקט ולא יהיה לכם איפה לגור ולנצח יתייחסו אלינו כמו לעבדים . נמאס לי . נמאס לי להגיע לעיריה ולהתחנן על הזכויות שלנו , נמאס לי לראות את החרדים והמתנחלים חוגגים במועצת העיר על המיסים שאנחנו משלמים , נמאס לי שאין לנו דיור , חינוך , בריאות , תרבות , פינוי אשפה ומגרשי משחקים לילדים , נמאס לי שכל פקיד מושתן מרשה לעצמו לשחק בנו , נמאס לי שצוחקים מאיתנו . אז או שבבחירות הבאות תלכו להצביע ונכבוש את העיר הזאת - או שתלכו לעזאזל .

קחו שבוע להחליט , תחשבו על העניין ותודיעו לי אם אתם אתי . אם לא – לא רוצה לשמוע . הפסדתם כסף ? אני הפסדתי יותר מכולכם . תתבעו אותי אם אתם רוצים , לא מפחד מכם . אתם חלשים .

כששארף חוזר הבייתה ומספר לאשתו מה קרה היא נבהלת ותובעת שיחזור בו – אבל זה מאוחר מדי . מישהו צילם את הנאום שלו באסיפה והעלה לרשת . בתוך שעות ספורות נרשמות אלפי צפיות בנאום הנרגש – בין היתר במנגנוני הביטחון הישראליים והפלסטינים . לקראת חצות מתקבלת שיחת טלפון מיועץ ראש העיר לענייני ערבים . שארף מזומן עוד באותו לילה לשיחה עם ראש העיר החילוני , ערוד שטראוס , שמבטיח שהפרוייקט יאושר כבר

למחרת בתנאי ששארית לא ירוץ בבחירות. יש גם איזה דיבור על עזרה בסילוק חובותיו הגדולים לבנקים. שארית מופתע לגלות עד כמה גדול החשש מפני הצבעת ערבי מזרח העיר ומתלבט אם להיעתר להצעה.

גם בשב"כ מגיבים מייד ומגיסיים תוך הפעלת לחץ את **ראמי ראזק**, צעיר ממזרח ירושלים, פעיל חברתי המתמחה ברשתות חברתיות. תיצמד אליו, מורים לו, תציע לו עזרה בקמפיין ברשת ותדווח לנו. וכשאתה שוקל אם להיענות להצעתנו קח בחשבון את בקשת האזרחות הישראלית שהגשת, את הטיפולים הרפואיים של אמא שלך ובמיוחד את האח העבריין של הודיה, החברה החרדית שלך שבינתיים לא יודע דבר על מערכת היחסים שלכם.

היוזמה של שארית צוברת תאוצה ומביאה אל פתחו גם תומכים וגם איזמים ברצח. נציגים של החמאס והג'יהאד האיסלאמי מאשימים אותו בשיתוף פעולה עם הכיבוש ומאיימים לחסל אותו. אשתו ובניו של שארית עושים הכל לשכנע אותו לוותר על התכנית. שארית מתעקש. נוסע לרמאללה ונפגש עם אנשי הרשות הפלסטינית. הם מבטיחים לא להפריע למסע הבחירות שלו אבל דורשים שיתחייב לציית להוראותיהם אחרי הבחירות. הם גם רומזים בפירוש שלפגישה הבאה יבוא עם מזוודה מלאה שטרות של מאתיים. שארית מתחמק.

הוא מנסה לגשש את הדופק בשכונות הערביות של מזרח ירושלים ונתקל בתגובה מפתיעה - יהיה לנו קשה לתמוך בך כי מעולם לא עשית דבר לטובת הכלל אלא רק לטובת עסקיך - אומרים לו נציגי השכונות. אם היית מצליח לשכנע את אחותך, **נור מנצור**, לרוץ אתך - היית זוכה בתמיכה רחבה "כי אין אשה במזרח ירושלים שלא מעריצה אותה"

עו"ד נור מנצור היא אכן גיבורה מקומית במזרח ירושלים. אשה מרשימה בת 37 שהקימה ארגון נשים בשם "יאללה, לשנות!" המונה אלפי נשים ממזרח העיר. היא מלמדת אותן לפעול מול הרשויות, לתבוע את זכויותיהן ולהיות מעורבות בשיפור איכות חייהן. בדף הפייסבוק של הארגון רשומות למעלה מחמישה עשר אלף נשים - צבא אזרחי של נשים שלמדו לעזור לעצמן, משפחתן והקהילה שלהן. שארית מבין שהוא חייב את שיתוף הפעולה של אחותו, נור. הבעייה היא שיחסייהם קרירים מאד מאז סירבה לשידוך שהציע לה עם שותפו לעסקים מרמאללה והודיעה שהיא מעדיפה להיות רווקה כל חייה ולא להיכלא בכלוב זהב עם שוביניסט צר אופקים. הפגישה עם נור לא קלה ולא נושאת פירות. היא מסרבת להעמיד לרשותו את הארגון שלה וחושדת במניעים של אחיה. אתה אפילו לא מתיימר להיות שליח ציבור היא אומרת לו. אין לך מושג מה זה קהילה, מה זה שליחות ציבורית, מה זה התנדבות, מה זה עיר מה זה זכויות אדם. אתה קפיטליסט שאוהב ביזנס והרבה כסף. מה לך ולייצוג הציבור הזה.

אז תרוצי את ואני אעזור לך - הוא מפתיע אותה. אבל נור מסרבת. הם נפרדים באותה רשמיות בה נפגשו.

אבל לא איש כשארית יישבר בקלות. הוא נוסע לרמאללה למוקטעה עם מזוודות כסף ומקבל את ברכת הדרך. לא נעזור לך אבל גם לא נפריע.

עובר שבוע . דף הפייסבוק שלו רוחש תנועה מעוצב להפליא ומנוהל ביעילות על ידי **אדהם סנדוקה**, מתנדב צעיר מוכשר שנצמד אל שאריף למחרת הנאום הראשון . שאריף לא חושד לרגע שאדהם הוא שתול של השב"כ שמדווח על כל תנועה שלו . אבל לא רק השב"כ בהיכון . גם גורמים אחרים מנסים למנוע את הסייט הקרוי ראש עיר ערבי לירושלים . אחד הגורמים האלה מזמין את חיסולו של שאריף . ראש העיר עומד בהבטחתו לשאריף והפרוייקט מאושר בועדת התיכנון של העירייה ונשלח עם המלצה חמה לשלב הבא – אישור סופי בועדה המחוזית בה חברים נציגי הממשלה . ראש העיר פונה לשר הפנים ומבקש באופן מיוחד לאשר את התכנית . הוא מעדכן את שר הפנים מה יקרה אם התכנית לא תאושר . הזמנתי סקר דחוף במכון סקרים פלסטיני לבדוק את כוונות ההצבעה של הערבים בבחירות הבאות - הוא אומר - והתוצאות הממו את הסוקרים . למעלה מארבעים אחוז הודיעו שהם מתכוונים להצביע וזה עוד לפני שנפתח הקמפיין . אנחנו בדרך לרעידת אדמה . שר הפנים נעתר ומבטיח שיהיה בסדר . גם שר האוצר מבטיח שיהיה בסדר . שאריף מתלבט – האם להסיר את המועמדות ולהודיע על פרישה מהמירוץ או לרוץ בכל זאת . סקר דעת קהל שהוציא למזרח ירושלים מבשר לו כבר עכשיו 10 נציגים במועצה הבאה .

שעה לפני אסיפת הייסוד של הרשימה החדשה הייסויו נגמרים . מתברר שלמרות כל ההבטחות הממשלתיות ומאמצי ראש העיר – דוחה הועדה המחוזית את אישור הפרוייקט . הסיבה – האמריקאים לוחצים להקפיא בנייה ליהודים במזרח ירושלים – אין מצב שהועדה תאשר עכשיו בנייה לערבים .

למעלה מאלף איש נדחקים באולם הכנסים של מלון אמבסדור ומריעים לשאריף המודיע על הקמת הרשימה לבחירות . כשהוא יוצא לרחבת הכניסה עטים עליו רבים ללחוץ יד ולהציע עזרה . יש כבר לא מעט מועמדים מטעם עצמם שמוכנים לייצג אותו או לשתף פעולה . מי מהם יפגע בו ? אצל מי הסכין ? שאריף נפרד בקושי ונכנס לרכב , מתניע ונוסע הביתה . אחרי חצי קילומטר נצמד אליו רוכב אופנוע חובש קסדה ומסמן לו לפתוח את החלון . שאריף נלחץ אבל מסתבר שזה ראמי ראזק שמעדכן אותו בתגובות החיוביות המציפות את הפייסבוק - ורוכב לדרכו . כששאריף חולף תחת הגשר ליד ארמון הנציב מוטח בו מלמעלה בקבוק תבערה שמנפץ את השמשה הקדמית . הוא מאבד שליטה ברכב ומתהפך . אותו לילה במחלקת טיפול נמרץ בהדסה הר הצופים נאספת המשפחה . אין להם ספק שמדובר בהתנקשות פוליטית על רקע הריצה לראשות העיר . לנור המגיעה למיטת אחיה הנאבק על חייו – אין אפשרות בחירה . היא לוקחת על עצמה להחליף את אחיה במשימה הגדולה – כיבוש ירושלים .

סיפור הסדרה הוא הריצה של נור מנצור , עורכת דין ועובדת סוציאלית בת 37 לראשות עירית ירושלים . מול שני מתמודדים רציניים – ערוד שטראוס , ראש העיר המכהן והמועמד

החרדי , אברהם יצחק הולנדר - היא חייבת לחולל מהפכה עצומה בתודעה של תושבי העיר הערבים ולהביא אותם לקלפי לראשונה בחייהם . במישור האישי היא נדרשת לוותר על מערכת היחסים הסוערת שהיא מנהלת עם תמי לודמיר , ישראלית מפיקת מקומית של ערוץ חדשות אמריקאי ולסגת מתכניתה להגר איתה לארה"ב . נור מנצור , חילונית מודרנית , תיכנס ללשכת ראש העיר בבניין ספרא כשהיא עטויית חיג'אב ונושאת על כתפיה תקוות של עם שלם .

זה נוסח הנאום המלא של שארף מנצור באסיפת רוכשי הדירות – הנאום שהתחיל את כל המהומה .

תתבעו . אני לא פוחד מכם . אין לכם כוח . אם היה לכם כוח לא היו זורקים אותי מהעיריה כמו כלב עלוב . אם היה לכם כוח הייתם מצביעים לעיריה ומכניסים נציגים למועצה ואף אחד לא היה מזלזל בנו כמו עכשיו . אני בא לעיריה – מעיפים אותי מהדלת . אני חוזר מהחלון – מביאים לי מאבטחים ואין מי שיגן עלי . אין לי נאבוט ביד . אין אנשים מאחורי . ככה אתם שולחים אותי למלחמה – בידיים ריקות . אני יכול לצרוח בעיריה מהיום עד מחר , להגיש תכניות , לשלם אגרות לשלם שוחד להתחנף להתכופף לנשק בתחת – כלום לא יעזור לי . למה ? – כי במה אני יכול לאיים עליהם ? אין לנו כוח פוליטי . אין לנו נציגים בעירייה . אנחנו 300 אלף תושבים בעיר הזאת , אנחנו 40 אחוז מתושבי העיר – ואין לנו פה שידבר בשבילנו . מי תקע לנו את התכנית בועדה ? המתנחלים . כמה הם בירושלים – אולי 10% . אנחנו ארבעים אחוז ואנחנו עבדים שלהם . אנחנו משלמים מיסים והכספים שלנו הולכים לחרדים ולאבטחה של המתנחלים שנכנסו לשכונות שלנו . במיסים שלנו משלמים לטרקטור שהורס לנו את הבתים . הם בזים לנו על הטמטום שלנו . לא מבינים למה אנחנו לא מצביעים . " אבל זה הכרה בכיבוש " – אני אומר להם - " זו תמיכה במדינת ישראל " . הם צוחקים עלי . אתם עובדים אצלנו – זו לא הכרה בכיבוש ? אתם משלמים לנו מיסים , קונים אצלנו בקניונים – זו לא הכרה בכיבוש ? ולקחת ביטוח לאומי – זו לא הכרה במדינה ? ולמות מפחד שלא יקחו לנו את התעודת תושב – לא הכרה בהם ? אפילו החרדים צוחקים עלי . אומרים לי , הנה - אנחנו שונאים את המדינה , את הצבא , את הצינונים – ובכל זאת מקבלים הכל . למה ? כי החרדים מצביעים – ואנחנו לא . רבי אחד אומר מה להצביע וכולם עושים מה שהוא אומר . וככה יש להם 17 חברי כנסת וככה יש להם עשרים חברי מועצה . ועדיין הם שונאים את המדינה והמדינה שונאת אותם יותר מששונאת את הערבים ועדיין הם לוקחים לה את הכסף ולא נותנים כלום בשביל זה , רק אוכלים שותים ונהנים . ולמה ?

כי זאת מדינה דמוקרטית . ובדמוקרטיה יש כוח רק למי שמצביע . חד וחלק . אני יכול לצרוח בעיריה , לאיים , לתבוע , לשחד , להתחנף להתכופף – כלום לא יעזור לי . אין אנשים מאחורי . אני הולך איתם למלחמה ואין לי נבוט ביד . ככה אתם שולחים אותי – בידיים ריקות . אנחנו 180 אלף בעלי זכות בחירה . אנחנו יכולים לבחור שני ראשי ערים – לא אחד . ירושלים יכולה להיות שלנו . אנחנו יכולים לכבוש אותה בלי קרב . בלי אבנים . בלי סכינים . בלי אסירים , בלי הרוגים , בלי בטונאדות ובלי הפגנות . בשקט בשקט עם פתק קטן במעטפה .

אתם רוצים דירות? רוצים חינוך? בריאות? תרבות? מגרשי משחקים בלי אשפה, בלי גז מדמיע, בלי חומת הפרדה, בלי הריסת בתים – לכו להצביע בבחירות. לכו להצביע – או שנלך לעזאזל. רוצים זכויות כמו ליהודים? – לכו לקלפי. אם לא – שבו בשקט. אני לא פוליטיקאי – אני אדריכל אבל אני מודיע עכשיו – אם תעזרו לי – אני מוכן להסתכן ולרוץ בשמכם. לכו הבייתה, תחשבו ותחזרו הנה בשבוע הבא עם תשובה. תחליטו כן – ננצח. תחליטו לא – לא אללה יעזור לנו ולא אל אקצה. זה הכל.